



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21066/2024
30.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Зоран Јевтић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Никола Арнаут, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 343/24 од 21.05.2024. године, у седници одржаној 30.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 343/24 од 21.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 343/24 од 21.05.2024. године, на основу одржане расправе, укинута је пресуда Основног суда у Крагујевцу П 14802/21 од 19.09.2022. године и пресуђено тако што је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде штете због прибављене противправне имовинске користи и начињене штете исплати 20.000 америчких долара са домицилном каматом почев од 12.12.2003. године до 25.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до кончане исплате са законском затезном каматом на главни дуг, све у динарској противвредности по курсу НБС који важи за откуп стране валуте на дан исплате, као и да тужиоцу надокнади парничне трошкове од 493.975,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, позивом на одредбе чланова 403. и 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са члановима 356, 393. и 395. ЗПП и из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП, као и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Није поставио захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Ревизија је дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па нема места примени одредби члана 404. тог закона, која регулише институт посебне ревизије.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Тужени је лично присуствовао расправи одржаној пред другостепеним судом 21.05.2024. године, другостепени суд је, као и првостепени, одлучио о тужбеном захтеву којим је тражена исплата главнице од 20.000 америчких долара са затезном каматом почев од 12.12.2003. године до исплате, све у динарској противвредности, па нема ни релативно битних повреда одредаба парничног поступка на које је ревизијом указано. На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је правноснажном пресудом кривичног суда од 23.02.2011. године оглашена кривично одговорном и осуђена за кривично дело злоупотреба поверења из члана 216. став 2. у вези става 1. КЗ, из разлога што је у канцеларији предузећа АД „...“ ..., дана 12.12.2003. године, без сачињавања признанице о примопредаји новца, у присуству ВВ, од тужиоца преузела 20.000 америчких долара, који је тужилац предао у сврху исплата заосталих плата радника предузећа којим је управљао, након чега тужиља наведени новац није искористила за исплату заосталих плата радницима предузећа, по налогу тужиоца, већ је исти задржала за себе и на тај начин прибавила имовинску корист од 20.000 америчких долара у динарској противвредности 1.121.000,00 динара, односно у наведеном износу причинила штету тужиоцу чије је имовинске интересе у том моменту заступала.

Другостепени суд, на основу одредбе члана 13. ЗПП, по којој је у парничном поступку суд у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим, обавезује тужену да тужиоцу врати примљени износ девиза са затезном каматом од времена пријема, све у динарској противвредности, позивом на одредбе чланова 154, 155, 158. и 277. Закона о облигационим односима, као и члана 4. Закона о затезној камати („Службени гласник РС“ бр. 119/2012). Приговор застарелости потраживања суд одбија на основу одредби члана 377. Закона о облигационим односима, пошто је по Кривичном законнику („Службени гласник РС“ бр. 85/05 ... 35/19) за кривично дело за које је тужена осуђена прописана казна затвора у распону од једне до шест година. У конкретном случају апсолутна застарелост кривичног гоњења је 12 година, пошто наступа када протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења, па када је штета причињена 12.12.2003. године, тужба је поднета пре истека овог рока дана 04.01.2012. године.

Правилно је другостепени суд применио материјално право када је постављени тужбени захтев у целости усвојио.

Према Закону о облигационим односима, одговорно лице је дужно да успостави стање које је било пре него што је штета настала (члан 185. став 1.); обавеза накнаде

штете сматра се доспелом од тренутка настанка штете (члан 186.); суд ће, узимајући у обзир и околности које су наступиле после проузроковања штете досудити накнаду у износу који је потребан да се оштећеникова материјална ситуација доведе у оно стање у коме би се налазила да није било штетне радње или пропуштања (члан 190.); ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој страниој валути или злату, њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу према курсу који важи у тренутку испуњења обавезе (члан 395.).

У конкретном случају, штетна радња и њена последица представљају биће кривичног дела, за које је тужена правноснажном пресудом кривичног суда оглашена одговорном. По овој пресуди, тужена је 12.12.2003. године противправно присвојила 20.000 америчких долара, који новац припада тужиоцу, па се тужиочева материјална ситуација доводи у стање у коме би се налазила да није било штетне радње тужене налагањем исплате како износа главнице, тако и затезне камате почев од дана присвајања новца, све у динарској противвредности према курсу који важи у тренутку испуњења обавезе.

Из наведених разлога, неосновано се ревизијом тужене указује да по одредби члана 324. став 2. Закона о облигационим односима, она не може имати обавезу исплате затезне камате пре 04.01.2012. године, када је тужилац покренуо ову парницу.

Правилно је одлучено и о парничним трошковима на основу одредби чланова 165. став 2, 153. став 1. и 154. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић